

Ineens heb je het: je wordt landschapsschrijver!

Het was een janboel, peinsde de literator, flanerend langs de landbouwarealen. Zojuist was zij een verleidelijk aanplakbiljet tegen het lijf gelopen waarop voor onroerend goed werd geadverteerd, een luxeproduct dat zij zich na haar aanstaande bestseller wellicht kon permitteren.

Behoedzaam spoedde zij zich voort, bedacht op overlast in dit stiltegebied waar de eigenheimers welig tierden; in tijden van vuilspuiterij wilde zij de aldaar residerende agrariër liever niet voor de markante kop stoten. Even overwoog zij nog die zes à zeven ton bij de bank los te peuten om zichzelf bij het betrokken immobiliënkantoor een landbouwareaal aan te schaffen en dat te bebouwen met een potige twee-onder-een-kapwoning.

Maar nee, zij wist dat het voorgespiegelde geluk een idee-fixe was, een truc uit de trukendoos van hebberige kapitalisten die op deze wijze inspeelden op de instinctieve reflexen van Jan met de pet: een verleidingsmanoeuvre waar maatschappijbreed vogels van allerlei pluimage in vlogen.

Dat laatste was een in- en inriest gegeven; velen van die aspirant-grootgrondbezitters moesten hun naïviteit met hun vrijheid bekopen. De ratrace van zo'n volièrevogel lag van tevoren al vast en de maandlasten leidden tot allerhande existentiële crises bij Jan Modaal, omdat diens budgettaire ribben binnen dit hypothecaire korset zo hevig ingesnoerd werden dat hij alleen kon opademen bij een dertiende maand. En zeg maar adieu tegen vijftig tinten groen, dacht zij erachteraan.

Derhalve nam zij een ad-hocbeslissing: zij zou een requiem schrijven voor deze aardappelakker, waar binnenkort nematoden, miljoenpoten, springstaarten en andere microscopische kleibewoners het veld moesten ruimen en waar onder worteldoek en mijnsplit complete ecosystemen instortten.

Ook zou haar poëzie het tedere roze van bloeiende aardappelakkers bezingen, alsmede het rijke geurenbouquet waarop de nietsvermoedende voorbijganger op memorabele zomeravonden werd vergast.

Ze zou zich er niet met een jantje-van-leiden van afmaken, maar furieuze profetieën uitbraken over natuurbarbaren die voor deze mammon bogen, fulmineren over het volstrekt imaginaire imago van elke janklaassen, jeremiëren dat het milieu naar de ratsmodee ging. Op geëxalteerde toon zou ze haar poëtische hoogstandjes blijven declameren: een eenmansshow voor volièrevogels.